

Ateities traukinys

Artėjau prie stoties. Į tolį vingiavo traukinys. Dar kurį laiką girdėjau tolstantį jo garsą, bet po minutės įsivyravo tylą. Keista ta tylą stotyje, nors miestelis ir mažas. Ant suoliukų sėdėjo keletas žmonių – su kaukėmis, toli vienas nuo kito. Žmonės nesikalbėjo, laikėsi atstumo. Atrodė, kad laikas sustojęs – traukinio nebematyti, aplinkui niekas nejuda. Ir taip jau antri metai – aplankė mintis. Žvilgtelėjau į telefoną – iki mano traukinio dar pusvalandis. Prisėdau ant suolo – saugiai, per pora metrų nuo kito traukinio laukiančio žmogaus. Įpratau, visi įpratome. Žvilgsnis užkliuvo už geležinkelio bėgių – jie lygiomis eilėmis driekėsi į priekį... Kur? Į ateitį – šyptelėjau mintyse.

Kažin kokia ta ateitis... Kažkur interneto platybėse skaičiau, kad toli gražu ne pandemija, o motina gamta mus uždarė kambariuose pagalvoti, ką ne taip darome. Ar galvojome? Ko gero, taip – socialiniuose tinkluose kūrėme ir dainavome dainas, internetu bendravome su artimaisiais ir draugais, tiesėme pagalbos ranką tiems, kuriems jos reikėjo. Supratome, kokie pažeidžiami esame pavieniui ir kaip gera jausti draugo petį. Prisiminiau, kaip su draugu pirkome maistą jo močiutei, kaip nuogaštavome, kai sirgo klasiokės šeima, ir kaip galiausiai įsižiebė viltis išgirdus, kad sukurta vakcina.

Vieną pamoką išmokome tikrai – stiprūs esame kartu. Žinojimas, kad esame ne vieni, teikė stiprybės ir vilties, jog gyvenimas grįš į vėžes. Tiksliau tariant, mes jį grąžinsime į vėžes. Pamažu jau grįžtame į mokyklas, vėl galime matytis su draugais. Grįžtame kitokie – labiau vertinantys tai, ką turime, žinantys, ką galime prarasti. Matyt, ne iš piršto laužti yra raginimai galvoti apie planetos ateitį, saugoti mus supančią gamtą. Jei galėjome susitelkti ir rasti bendrų sprendimų, kaip įveikti pandemiją, turime išnaudoti šią patirtį, kad užkirstume kelią kitoms nelaimėms. Kasdien sąmoningai rinktis – gal į mokyklą važiuoti dviračiu užuot prašius, kad tėtis vežtų mašiną, gal vietoj lėktuvo pirkti traukinio bilietą?

Mintis nutraukė artėjantis traukinys. Išokau į vagoną ir netrukus pajudėjome. Traukinys lėkė bėgiais, už lango keitėsi vaizdai. Važiavau į ateitį, kurioje daugiau išminties, atsakomybės, pagarbos žmogui ir visam mus supančiam pasauliui.